

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený X., státní příslušnost Ukrajina
bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – Holešovice

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobce pro nepřijatelnost dne 16. 9. 2025

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 16. 9. 2025 jako nepřijatelné byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 16. 9. 2025 jako nepřijatelné.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 85 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Dne 16. 9. 2025 požádal v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025 (dále jen „Lex Ukrajina“). Tuto žádost žalovaný dne 16. 9. 2025 označil jako nepřijatelnou z toho důvodu, že žalobce dříve získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie (konkrétně v Rumunské republice). Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti č. j. OAM-0418685/DO-2025 (dále jen „žádost“).

II. Žaloba

2. Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejich práv a přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.
3. Žalobce překročil hranice Rumunské republiky, kde mu byla dne 13. 9. 2025 automaticky udělena dočasná ochrana. V Rumunsku však neměl v úmyslu setrvat, rovnou tak odcestoval do České republiky za svou matkou, která je zdejší držitelkou dočasné ochrany. Dne 16. 9. 2025 požádal o dočasnou ochranu v Česku. Ta byla žalovaným vyhodnocena jako nepřijatelná, a to z důvodu dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.
4. Stran možného přezkumu zásahu odkázal žalobce na závěry vyplývající z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*.
5. Dále uvedl, že žalovaný postupoval při vyznačení jeho žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Poukázal přitom na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která v minulosti konstatovala rozpor ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s čl. 8 odst. 1 směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES¹ (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Konkrétně zmínil rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 53 až 70 a č. j. 3 Azs 366/2024-42 a ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, bod 32, včetně bohaté navazující judikatury NSS i zdejšího soudu.
6. Uvedená judikatura dle něj zapovídá žalovanému označit žádost o dočasnou ochranu za nepřijatelnou jen proto, že občan Ukrajiny má nebo dříve měl dočasnou ochranu v jiném členském státě. Na této skutečnosti dle žalobce ničeho nemění „nové“ Prováděcí rozhodnutí Rady EU 2025/1460² (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2025/1460“). Postup pro vyřizování žádostí, které aproboval NSS a které žalovaný setrvale nerespektuje, k tomuto stavu totiž nevede.

¹ Směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

² Prováděcí Rady EU 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382

7. Žalovaný novou právní úpravou zákonné ustanovení odporující unijnímu právu neodstranil, naopak přidal další, která je s ním v rozporu. Její důsledek je totiž stejný jako v případech dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina.
8. Závěrem žalobce poukázal na to, že Česká republika nemůže svévolně zamezit určitým kategoriím osob získat dočasnou ochranu tím, že Evropské komisi oznámí, že jí hrozí vyčerpání kapacit pro přijetí ve smyslu § 3 odst. 3 Lex Ukrajina, neboť toto oznámení nemá oporu v unijním právu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný úvodem připustil, že soudní přezkum tvrzeného zásahu je možný. Následně poukázal na to, že žalobce figuruje v platformě pro výměnu informací *Temporary Protection Platform* (dále „systém TPP“) jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Proto žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle písmene f) nepovažuje žalovaný za rozporný s unijním právem. K tomu zopakoval ty samé argumenty, které opakovaně přednesl v jiných řízeních před zdejší soudem ve vztahu ke zpochybnění nezákonnosti jeho postupů vůči žádostem vyhodnoceným jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina (srov. řízení zdejšího soudu vedená pod sp. zn. 18 A 38/2025, 18 A 61/2025 nebo 11 A 97/2025). Prakticky totožnou argumentaci zvolil žalovaný i v řízeních, které se týkaly žádostí posouzených již dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2025, č. j. 10 A 173/2025-24, ze dne 19. 12. 2025, č. j. 3 A 143/2025-30 nebo ze dne 19. 12. 2025, č. j. 5 A 121/2025-26,).
10. Na vyjádření žalovaného žalobce nereagoval.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Přípustnost žaloby

11. Zdejší soud posoudil, zda je zásah žalovaného nezákonný, a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud také konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná. Žaloba je zároveň přípustná (srov. rozsudek sp. zn. 1 Azs 174/2024).
13. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť oba účastníci s tímto postupem po poučení nevyslovili nesouhlas. Nařídít jednání nebylo potřeba ani kvůli dokazování. Soudu je známo, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný zpravidla nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z něhož by bylo možné zjistit průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se žalobce mohl jako stěžovatel seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88 a rozhodnutí v něm citovaná).
14. Účastníci řízení pak žádné důkazy nenavrhli. Soud proto s ohledem na výše uvedené jednání nenařizoval (obdobně viz zejména rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 54 A 50/2021-38, bod 16, nebo ve skutkově obdobném případě srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2025, č. j. 10 A 112/2025-19, bod 15).
15. Soud dále posuzoval, zda žalobce k hájení svých práv zvolil správný žalobní typ.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

16. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud žalobci poskytnout tehdy, je-li v jeho případě kumulativně splněno celkem pět podmínek. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Pokud není byt jen jedna z uvedených pěti podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
17. V tomto řízení jsou splněny první, druhá, čtvrtá a pátá podmínka. Žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka), když mu byla žádost vrácena jako nepřijatelná. Vrácení žádosti nepředcházelo žádné správní řízení, žádost nebyla žalovaným věcně posouzena – nejedná se tedy o rozhodnutí, ale o faktický úkon – zásah (4. podmínka), který byl navíc nepochybně zaměřen přímo proti žalobci (5. podmínka). Lze tedy shrnout, že žalobce postupoval správně, když se na soud obrátil prostřednictvím zásahové žaloby.

Důvodnost žaloby

18. Soudu tak zbývá posoudit, zda byla splněna třetí podmínka – tedy zda žalovaný při vrácení žádosti jako nepřijatelné postupoval v souladu s právními předpisy, či naopak nezákonně. Pro zdejší soud je pak stěžejní postavit najisto, zda žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina v rozporu s (unijním) právem, či nikoli. Soud připomíná, že dle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina, ve znění účinném od 3. 9. 2025, je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
19. Ačkoli se soud v souladu s žalobní argumentací v této věci zabývá nepřijatelností žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona Lex Ukrajina, je nutné na tento důvod nepřijatelnosti nahlížet – vzhledem k jeho povaze – v souladu s dosavadní judikaturou vztahující se k důvodům nepřijatelnosti podle písm. c) a d) téhož ustanovení.
20. Je zřejmé, že žalovaný dosud nepřijal závěry ustálené judikatury týkající se nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona Lex Ukrajina. Soud mu proto i v kontextu tohoto případu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci Krasiliva, na který NSS navázal tzv. „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a dalšími svými rozhodnutími. Zdejší soud zohlednil i následnou argumentaci žalovaného (např. rozsudky ze dne 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38, ze dne 31. 7. 2025, č. j. 6 A 58/2025-46 či ze dne 17. 10. 2025, č. j. 6 A 88/2025-55). Zdejší senát se s těmito závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Přestože žalovaný tyto závěry nadále nerespektuje, soud nepovažuje za účelné je stále znovu v úplnosti opakovat.

21. Žalovaný uplatňuje proti závěrům soudů o nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona Lex Ukrajina důvody shodné s těmi, které namítá v tomto řízení. Ačkoliv žalovaný shledal žádost žalobce za nepřijatelnou dle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina], lze na posouzení této žaloby zcela využít východiska již zmíněné „dubnové“ judikatury. Ustanovení § 5 písm. f) Lex Ukrajina totiž stejně jako dosavadní § 5 odst. 1 písm. c) a d) vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří jsou nebo byli (jako v případě žalobce) držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě. Tato původní, byť formulačně upravená podmínka, tvoří první ze dvou obsažených v § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Druhou, novou podmínkou, je pak existence oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina. Tím Ministerstvo vnitra vyrozumělo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy. Platí přitom, že obě podmínky musí být splněny kumulativně.
22. Nejprve stručně k první podmínce. Úvodní část § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pouze reformuluje a spojuje podmínky nepřijatelnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona. Rozhodujícím zůstává – ačkoli se tomu žalovaný brání –, že žádost osoby požívající dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382³ (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2022/382“), na které má nárok dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen proto, že tato osoba požádala o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany nebo jí bylo takové povolení uděleno i v jiném členském státě EU. Pokud žalovaný při podání žádosti zjistí, že žadatel je veden v systému TPP jako aktivní držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, musí žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení podle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, poučit žadatele o jeho právech a následně – na základě jeho tvrzení, důkazních návrhů či dalších procesních kroků – ověřit, zda mu bylo povolení skutečně uděleno a zda ke dni rozhodnutí správního orgánu stále trvá.
23. Soud tak dává za pravdu žalobci, že měl na dočasnou ochranu dosáhnout již na základě toho, že je vysídlenou osobou ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobce tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí 2022/382. Ostatně by mu ani naopak dočasná ochrana v Rumunsku nemohla být v minulosti udělena. Svědčí mu tedy i možnost zvolit si sekundární hostitelský stát (Českou republiku). Toto právo volby však žalobce nemohl pro zásah žalovaného spočívající v označení jeho žádosti za nepřijatelnou doposud realizovat.
24. Na uvedeném nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí 2025/1460, kterým došlo k prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím 2022/382. Ani z tohoto rozhodnutí, ani z jeho preambule nevyplývá, že by členský stát mohl – zejména v situaci, jaká nastala v tomto případě – mechanicky odmítnout žádost žalobce jako nepřijatelnou, aniž by ji předtím věcně posoudil. Žalobce v žalobě připouští, že dočasnou ochranu v Rumunsku překročením jeho hranic „automaticky“ získal (přestože do formuláře své žádosti tuto skutečnost neuvedl). Že je žalobce držitelem dočasné ochrany pak ve svém vyjádření k žalobě potvrdil i žalovaný.

³ Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

25. Žalovaný tak měl v takovém případě postupovat dle čtvrtého scénáře⁴ obsaženého v bodu 78 rozsudku sp. zn. 174/2024. Žalovaný, pamatujíc přitom závěrů obsažených v bodech 73 až 75 tamtéž, měl žádost žalobce věcně projednat a v případě splnění podmínek mu pobytové oprávnění vydat.
26. Evidentním cílem doplnění nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí Rady bylo zajistit, aby oprávněné osoby v jednom okamžiku požívaly práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a tím zabránit vícenásobným registracím. Postup vymezený judikaturou NSS však s tímto cílem není nutně v rozporu – nevede totiž k souběžnému využívání dočasné ochrany ve více státech (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, fpolsbod 14, a ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 180/2025-25, bod 7). NSS nepopírá, že takový stav není možný, pouze ukládá žalovanému povinnost ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá, poučit žadatele o nemožnosti souběžného využívání této ochrany, a případně prověřit, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zaniká ochrana poskytnutá v jiném členském státě, nebo zda žadatel učinil kroky k jejímu vzdání se (viz rozsudky sp. zn. 1 Azs 336/2024 a sp. zn. 1 Azs 174/2024).
27. K druhé z podmínek soud odkazuje na body 22 až 25 rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025-21. Oznámení dle 3 odst. 3 Lex Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou blíží oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Takovým oznámením může členský stát požádat o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Jedná se přitom o politický, nikoli právní akt. Lze tak souhlasit se žalobcem v tom, že z takového oznámení nelze bez dalšího dovozovat legislativní důsledky, tedy ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb (k tomu srov. též závěry vyjádřené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26). Oznámení dle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina je přitom oznámením o riziku možného vyčerpání kapacit, nikoli oznámením o tom, že kapacit již byly překročeny (srov. znění čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně). Uvedený článek předpokládá, že po oznámení takového

⁴ (...) Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

- a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.
- b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nebytné údaje vloží do informačního systému TPD.
- c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

oznámení Rada situaci v členském státě neprodleně posoudí a přijme vhodná opatření či doporučení. Žalobce tak správně poukázal na to, že čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně neumožňuje členskému státu, aby z vlastní iniciativy omezil práva, která žadatelům plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice ve vztahu k právům žadatelů o dočasnou ochranu důsledky spojené s oznámením výslovně nepředvídá, nemůže takové omezení založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity. Unijní právo v současnosti tento nový důvod nepřijatelnosti neaprobujeme, v právu EU tak takové oznámení není schopné vyvolat žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 lex Ukrajina.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak uzavírá, že žaloba je důvodná. Důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, konkrétně se směrnicí o dočasné ochraně a s prováděcím rozhodnutím 2022/382. Z tohoto důvodu soud výrokem I. postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Podle téhož ustanovení soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají. Žalovaný je povinen žádost žalobce věcně posoudit; pro další postup při vyřizování žádosti soud žalovaného odkazuje zejména na bod 78 již citovaného rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nezastupoval advokát a od soudního poplatku byl osvobozen podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Jediným důvodně vynaloženým nákladem, který žalobce vynaložil, je tak poštovné ve výši 85 Kč za doručení žaloby soudu poštovní zásilkou. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.